

1872—73 yttrede Dnsse om, at de kontrolrende Embedsmænd — som det, efter hvad der af vedkommende Ordførere yttredes, maas antages nuværende Amtmand over Sørs Amt, Kammerherre Bedels og Chefen for 1ste Revisionsdepartement, Benzou-Buchwalds — Forhold i den nævnte Sag maatte blive gjort til Gjenstand for retslig Undersøgelse og Afgjørelse, under 2den Behandling i Folkethinget af det ommeldte Lovforslag udtalte (se Folkethingets Forhandlinger for 1872—73 Pag. 4090—91), at efter min Formening kunde en saadan Sag kun føres under de civile Processformer, men at jeg, efter den Leilighed, jeg havde havt til at gjøre mig bekendt med Sagen, havde faaet den Opfattelse, at det var saare tvivlsomt, om der vilde komme Noget ud af en sliq Proces. For imidlertid at imødelkomme det fremfattede Dnsse tilspøiede jeg, at jeg vilde tage Sagen under fornyet Overveielse og derhos give den konstituerede Kammeradvokat Leilighed til at udtale sig om, hvorvidt det efter hans Skjøn vilde kunne nytte at anlægge en saadan Sag. I Overensstemmelse hermed har jeg derefter affrævet den nævnte Embedsmand en Betænkning, der hermed følger i Gjenpart. Da jeg ved denne Betænkning kun kan finde min, som anført, under Forhandlingerne yttrede Formening om det Unyttige af en civil Sags Anlæg mod de nævnte Embedsmænd yderligere bestyrket, har jeg efter Alt, hvad der saaledes foreligger, ikke kunnet finde mig foranlediget til at foretage videre Skridt i den antydede Retning, og kan saaledes kun henstille til det ærede Udvalg, hvorvidt Samme — overensstemmende med hvad der under 3die Behandling i Folkethinget af Tillægsbevillingslovsforslaget for forrige Finantsaar blev antydet af vedkommende Udvalgs Ordførere — maatte finde sig foranlediget til at indbringe for Thinget et Forslag til Beslutning om saadan Sags Anlæg.

Sluttelig skal jeg ikke undlade at tilføie, at det — som allerede bemærket i den i den ovennævnte Betænkning aftrykte Skrivelse fra Justitsministeriet til Folkethingets Finantsudvalg af 8de Marts f. A. — er blevet gjort til Gjenstand for Overveielse, om ikke den nu bestaaende Kontrol med Retsbetjentes Kasse- og Regnskabsvæsen kan undergives saadanne Ændringer, at den fremtidigt bliver mere virksom og betryggende, og at der nu foreligger et af Chefen for 1ste Revisionsdepartement udarbejdet Forslag, om hvilket Forhandlingerne mellem Departementet og Justitsministeriet vel endnu ikke ere afsluttede, men dog bragte til et saadant Punkt, at det vil kunne forventes, at nye Kontrolbestemmelser i en ikke fjern Fremtid ville kunne træde i Virksomhed."

Udvalget er enig i den Opfattelse, Finantsudvalget gjorde gjældende ifjor, at der bør anlægges Sag imod de paagjældende Kontrolembedsmænd.

84) II. J. 5. Udvalget har spurgt Ministeren, hvilke Foranstaltninger der er truffet i det af Finantsudvalget i forrige Aar udtalte Dnsse om en Forhøielse af Prisen for Straffefangenes Arbejde for privat Regning. Herpaa har man under 17de Januar 1874 modtaget følgende Svar:

„Hvad dette Spørgsmaal angaar, undlader jeg ikke at meddele følgende: Fangernes Arbeidskraft er for den største Dels Vedkommende udleiet til Entrepreneurer, med hvilke Ministeriet i sin Tid, da Konjunkturerne vare mindre gode, har afsluttet Arbeidskontrakter paa bestemt Tid. Med Hensyn til disse, der samtlige udløbe enten til 1ste Januar 1875 eller i Løbet af 1876, kan selvfølgelig Arbeidslønnen ikke forhøies før Kontraktens Udløb; hvorvidt der da kan indtræde en Forhøielse vil blive Gjenstand for Overveielse i hvert enkelt Tilfælde. Ministeriet skal dog gjøre opmærksom paa, at forsaavidt allerede i indværende Aar har været ført Forhandling om Fornyelsen af en saadan, nemlig den for Sørens Straffeanstalts Vedkommende med Firmaet Crome & Goldschmidt bestaaende Kontrakt, har det ikke vist sig muligt at tilveiebringe en Forhøielse i Betalingen, i hvilken Henseende bemærkes, at Stillingen, navnlig paa Grund af de Banskæligheder, som det synkende Fangeantal lægger i Veien for Arbeidskraftens Benyttelse af Private, ikke har været saadan, at en Forhøielse i Betalingen for Arbeidskraften kunde fordres, uden at det kunde berygtes, at dette Kontraktforhold, der selv ved de nuværende Arbeidspriser er af særdeles Betydning for Straffeanstaltens økonomiske Udbytte, skulde blive ophævet, i hvilket Tilfælde det efter de stedlige Forhold neppe kunde ventes afløst af noget andet, der tilnærmelsesvis frembyd de samme Garantier og Fordele for det Offentlige. Forsaavidt Arbeidskraften ikke er udleiet paa den nævnte Maade er den, nærmest for Frientimmerfangers Vedkommende, overladt til private Fabrikanter, og den er da benyttet fortrinsvis til Vævning af Bomulds- og Kinnedtpøier, til Sandstflesyning, til Plukning af Væxt og Krølhaar og til Fabrikation af Papirposer. For de 3 førtnævnte Fabrikationers Vedkommende vil det ikke være gjørligt at forhøie Arbeidslønnen, da Vedkommende for dette Tilfælde sandsynligvis vilde ophøre med at lade Fangerne arbejde for sig. De Bomuldstpøier, som forarbejdes ved Haand-